

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Martiny Vernerové a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **Ing. P. C.**, narozen „X“,
bytem „X“,

proti

žalovanému: **Generální ředitel Generálního ředitelství cel**,
sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2017, č. j. 876-4/2017-900000-302,

takto:

- I. Žaloba **se** v části, ve které žalobce navrhoval, aby soud rozhodl, že žalobce má právo po nabytí právní moci rozsudku u žalovaného uplatnit nárok na náhradu nákladů, které mu vznikly v řízení o kázeňských přestupcích, **odmítá**.
- II. Žaloba **se** ve zbývajících částech **zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného generálního ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 2. 6. 2017, č. j. 876-4/2017-900000-302, kterým žalovaný v řízení o odvolání žalobce změnil rozhodnutí ředitele Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „ředitel celního úřadu“) ze dne 21. 12. 2016, č. j. 145702-8/2016-620000-6, jímž byl žalobce uznán vinným tím, že v nepřímém úmyslu porušil služební povinnosti uvedené v § 45 odst. 1 písm. a) a e) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o služebním poměru“) a s čl. 6 písm. d) služebního předpisu č. 24/2014 *Pravidla vzhledu, chování, služební kázně a služební zdvořilosti*, a to jednáním, jehož se dopustil ve dnech 11. 10. 2016 (popsáno v části 1. výroku) a 25. 10. 2016 (popsáno v části 2. výroku). Za oba tyto kázeňské přestupky ředitel celního úřadu uložil žalobci podle § 51 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru kázeňský trest snížení základního tarifu o 10 % na dobu jednoho měsíce.
2. Změna provedená žalobou napadeným rozhodnutím spočívala v tom, že výrokem I. žalovaný nahradil část 1. výroku rozhodnutí ředitele celního úřadu textem: **„dne 11. 10. 2016 podal Generální inspekci bezpečnostních sborů (dále jen „GIBS“) prostřednictvím elektronicky podepsaného e-mailu podání, zaevidované GIBS dne 12. 10. 2016 pod č. j. GI-P-1177-1/2016 (dále jen „oznámení“), v němž celou řadu služebních funkcionářů i civilních zaměstnanců Celní správy ČR, příp. Ministerstva financí ČR zúčastněných na několika dílčích služebních řízeních a postupech vedených s příslušníkem** [tj. s žalobcem, pozn. soudu] *(bývalý generální ředitel GŘC brig. gen. Mgr. K., vedoucí SO GŘC plk. Mgr. K., pracovníci SO 50 GŘC kpt. Mgr. H., kpt. Bc. M., kpt. Mgr. M., ředitel CÚ pro Ústecký kraj plk. Mgr. M., členové poradní komise CÚ mjr. Bc. I., mjr. Ing. N., Mgr. J., vedoucí kanceláře oddělení 01 CÚ Bc. R., členové poradní komise GŘ GŘC plk. Mgr. M., pplk. Mgr. K., Ing. K., Ing. S., Mgr. O., Mgr. Š., pplk. Mgr. S., členové poradní komise MF M. N., Mgr. K., M. U., ministr financí Ing. Babiš, ředitel odboru 40 GŘC plk. Ing. V., vedoucí odboru 02 CÚ mjr. Ing. P., vedoucí odd. 22 CÚ npor. Bc. K., 1. zástupce ředitele CÚ plk. Ing. L., vedoucí oddělení 22.1 CÚ npor. Ing. Ch., člen kontrolní skupiny CÚ npor. Ing. P. S., současný generální ředitel GŘC plk. Mgr. P.), obvinil opakovanými zjevně nepravdivými, nedoloženými a prima facie nedoložitelnými difamujícími subjektivními hodnoceními a myšlenkovými konstrukcemi, majícími hrubou povahu a způsobilost narušit služební vztahy („úmyslným“ i „cílevědomým“ porušováním předpisů, „záměrně“ znemožnili uplatnit práva příslušníku, „často i ve spolčení“, „ubližovali mé osobě“, „sledovaly všechny osoby nízký cíl“ – „značnou měrou obrozit vážnost, poškodit mně, narušit i mé rodinné vztahy, způsobit mi jinou vážnou újmu“, nadřazení jejich jednání „krylí“ a „kryjí“, nebo je k takovému jednání „dokonce navedli“, příp. jim „straní a nadržují“, čímž „současně zakrývají stejné své jednání“, všichni „úmyslně zneužili“ předpisy „k mojí újmě“, resp. „ke značné újmě“ i „k ponížení mé lidské důstojnosti“, „použili“ nebo „zneužili křivá obvinění“ ke kázeňskému potrestání, „k diskriminaci“ i „k poškození“ příslušníka, přítomný „cílevědomý úmysl křivě mě obvinít“, „k naplnění cíle křivě mě obvinít úmyslně a záměrně nesplnili povinnosti“, „motivem i cílem jejího protiprávního jednání byla pomsta“, „podílí se na pokračování difamační kampaně vůči mé osobě“, atp.), **z úmyslného, cíleného protiprávního jednání všech jmenovaných, majícího povahu spiknutí proti příslušníku** [žalobci, pozn. soudu], **a to navíc v oznámení učiněném navenek (mimo Celní správu ČR) vůči GIBS, a v oznámení, jemuž takové konstrukce mohly či měly dodat větší váhu a způsobilost zahájit ze strany GIBS příslušný další postup;“.***
3. Žalovaný současně výrokem II. napadeného rozhodnutí nahradil část 2. výroku rozhodnutí ředitele celního úřadu textem: **„dne 25. 10. 2016 podal řediteli Celního úřadu pro Ústecký kraj**

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a Odborové organizaci Celní správy ČR osobní podepsané listinné podání, zaevidované podatelnou Celního úřadu pro Ústecký kraj pod č. j. 136377/2016-620000-01, v němž několik služebních funkcionářů zúčastněných na dílčím služebním postupu vedeném s příslušníkem [žalobcem, pozn. soudu] (vedoucí oddělení 22.1 CÚ npor. Ing. Ch., ředitel CÚ pro Ústecký kraj plk. Mgr. M.) obvinil zjevně nepravdivými, nedoloženými a prima facie nedoložitelnými difamujícími subjektivními hodnoceními, majícími hrubou povahu a způsobilými narušit služební vztahy (úmyslném protiprávním jednání, se „snaží“ bez důkazů a bez věcného důvodu nepravdivě o mně sdělit údaje, na základě „křivého obvinění“, důvodně podezření na „spolčení se příslušníků bezpečnostního sboru k bossingu a k diskriminaci mé osoby“, „křivě přisoudili“ negativní výkon služby, o mém výkonu služby „úmyslně“ sdělili nepravdivé údaje, důvodně se domnívám, že „nejednal jen o své vůli“, ředitel CÚ „nepočítal s diletantsky chybným postupem Vedoucího“, počítal s tím, že návrh „bude moci zneužít k mé újmě i k ponížení mé lidské důstojnosti“, obavy z „nezákonného a nemravného“ jednání ředitele CÚ, „se důvodně domnívám, že se příslušníci bezpečnostního sboru spolčili“, ředitel CÚ „úmyslně a cílevědomě“, nezákonným a „nemravným“ jednáním způsobuje újmu a „ponižuje“ i mou lidskou důstojnost, kdy k „dosažení tohoto nízkého a zavrženého cíle vědomě zneužívá“ příslušná práva, atp.), z úmyslného, cíleného protiprávního jednání jmenovaných, majícího povahu spiknutí proti příslušníku [žalobci, pozn. soudu], a to navíc v podání učiněném nejen vůči řediteli CÚ pro Ústecký kraj, ale také vůči Odborové organizaci Celní správy ČR;“.

4. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí ředitele celního úřadu, uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení a aby rozhodl, že žalobce má právo po nabytí právní moci rozsudku u žalovaného uplatnit nárok na náhradu nákladů, které mu vznikly v řízení o kázeňských přestupcích.

Žaloba

5. V žalobě žalobce namítal, že žalovaný nesplnil povinnost rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do devadesáti dnů od jeho podání; tuto lhůtu překročil o 66 dnů. Vzhledem k obsahu napadeného rozhodnutí a velikosti aparátu žalovaného jde podle žalobce o neuvěřitelné porušení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru a důkaz toho, že žalovaný nevyžadoval od všech dotčených osob plnění jejich povinností rovnou měrou. Z obsahu napadeného rozhodnutí žalobce dovodil, že žalovaný nadržuje řediteli celního úřadu a dalším osobám označeným v napadeném rozhodnutí, tudíž nejedná nestranně, vyváženě a nezákonně žalobce diskriminuje, a to i platově. Podle žalobce neprovedl žalovaný jen změnu části výroku, nýbrž text výroku nahradil jiným textem, čímž změnil celý výrok rozhodnutí ředitele celního úřadu, přičemž uvedl věcně neurčitý a důkazy nepodložený popis žalobcova údajného negativního jednání. Žalobce měl za to, že nedošlo k žádné věcné změně v popisu skutku a žalovaný neuvedl, kterou část rozhodnutí ředitele celního úřadu nezměnil a potvrdil. Podle žalobce žalovaný nevyslovil ani nepotvrdil kázeňský trest, tudíž bylo napadené rozhodnutí vydáno v žalobcův prospěch, nicméně stalo se neurčitým a zbytečným.
6. Žalobce konstatoval, že mu služební funkcionáři přisoudili jednání, jichž se nedopustil, a bez věcných důkazů jej postihli proto, že se zákonným způsobem domáhá svých práv a nároků, které pro něj vyplývají ze služebního poměru. Podotkl, že žalovaný nezkoumal jeho důkazy, jimiž prokázal, že jemu přisuzovaná negativní jednání neuskutečnil, resp. skutečnosti v nich uvedené pokrytecky překrucoval a ve své důkazní nouzi zneužíval. Podle žalobce se jednání popsáná v bodech I. a II. napadeného rozhodnutí ani na první pohled nemohou jevit tak, že je uskutečnil. Žalobce měl za to, že pokrytecké tvrzení Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nepravdy ze strany žalovaného je zřejmé ihned po seznámení s celým obsahem písemností č. j. GI-P-1177-1/2016 a č. j. 136377/2016-620000-01 (dále jen „předmětné písemnosti“), z nichž plyne, že žalovaný zamlčel veškeré důkazy svědčící o tom, že žalobce neuskutečnil jednání, z nichž jej žalovaný křivě obvinil, a že ve věci podání č. j. GI-P-1177-1/2016 dosud nedošlo ke konečnému rozhodnutí.

7. V předmětných písemnostech, jejichž obsah žalobce podrobně popsal, jsou podle něj uvedeny důkazy o nadržování žalovaného osobám vyjmenovaným v napadeném rozhodnutí a také o opakovaném úmyslném sdělení nepravdivých údajů žalovaným o žalobcově jednání s cílem způsobit žalobci co největší majetkovou i nemajetkovou újmu, přičemž takto žalovaný jednal navzdory opakovanému upozornění a výzvě, aby od zavrženíhodného jednání upustil, a zneužil tak svou pravomoc k trestněprávnímu jednání. Žalobce konstatoval, že na základě pomluvy bývalého generálního ředitele Generálního ředitelství cel brig. gen. Mgr. K., vedoucího samostatného oddělení 050 vnitřních činností Generálního ředitelství cel plk. Mgr. K. a třech příslušníků tohoto oddělení kpt. Mgr. H., kpt. Bc. M. a kpt. Mgr. M. byl dán podnět k zahájení kázeňského řízení se žalobcem, nicméně bylo zjevné, že šlo o pomluvu či křivé obvinění, a proto ředitel celního úřadu ono bezdůvodně zahájené řízení rozhodnutím ze dne 24. 3. 2015, č. j. 31701-10/2015-620000-6, zastavil. Žalobce podotkl, že Celní správa České republiky (dále jen „celní správa“) mohla tehdy konstatovat, že zmínění příslušníci jednali v rozporu s právními a služebními předpisy i morálkou. Vedle tohoto konstatování by žalobci tehdy stačila omluva a ujistění, že se žádné další trestněprávní jednání již neuskuteční. Žalobce zdůraznil, že se celní správa od první pomluvy a křivého obvinění nedistancovala, viníky nijak neřešila a v trestněprávním jednání úmyslně pokračovala se stoupající razancí, kterou završila dalšími bezdůvodnými kázeňskými řízeními a dalšími kontrolami výkonu žalobcovy služby s negativními zjištěními, kdy žalobcovy námitky proti nepravdivým a nespravedlivým zjištěním nebyly vyřízeny, dále bezdůvodným snížením osobního příplatku a dalšími úmyslnými vědomě zlovolnými jednáními, která sledují nízký cíl skončení žalobcova služebního poměru.
8. Žalobce dále v předmětných písemnostech uvedl o ministru financí Ing. Babišovi (a jeho poradní komisi), že v přezkumném řízení vydal rozhodnutí zjevně na základě nepravdivě sdělených údajů o žalobci, které mu předložila jeho poradní komise. Žalobce upřesnil, že proti rozhodnutí ve věci kázeňského trestu, které ministr financí v přezkumném řízení potvrdil, podal žalobu vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 Ad 2/2016. O dalších zaměstnancích a příslušnících celní správy vyjmenovaných ve výroku napadeného rozhodnutí žalobce uvedl, že jej úmyslně poškodili, když kontrolovali výkon jeho služby, při kontrolách úmyslně nezjišťovali stav věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu kontroly, nešetřili jeho práva a oprávněné zájmy, neumožnili mu účastnit se kontrolních úkonů, o zahájení kontrol jej ani dodatečně neinformovali, nepoučili jej o možnosti podat námitky proti kontrolním zjištěním, žalobcem podané námitky nevyřídili, neumožnili mu předložit důkazy vyvracející jejich negativní závěry, vědomě a úmyslně křivě žalobce obvinili z negativních jednání, která prokazatelně neuskutečnil, což jim bylo či mělo být známo, a tato křivá obvinění pak žalovaný úmyslně používal k působení další újmy žalobci. Žalobce upozornil na to, že v průběžném každoročním hodnocení za rok 2016 hodnotitel úmyslně nespravedlivě a nepravdivě posoudil jeho odbornost, kvalitu plnění služebních povinností a úroveň technických znalostí včetně jejich aplikace při výkonu služby, čímž jej ve zlém úmyslu pomluvil a na základě této pomluvy ještě navrhl odnětí osobního příplatku. Hodnotitel se podle žalobce před svědky doznal k tomuto

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zavrženíhodnému jednání i k procedurálním pochybením, a přesto žalovaný hodnotiteli nadržoval a ředitel celního úřadu na základě tohoto hodnocení, které není zákonným podkladem, protiprávně rozhodl o odnětí osobního příplatku. Žalobce dále o zmíněných příslušnících v předmětných písemnostech uvedl, že jej úmyslně poškodili absolutní nečinností odborové organizace a tím, že bez věcného důvodu dali podněty, v nichž žalobce pomluvili a na základě kterých byla zahájena řízení o kázeňském přestupku a o odnětí služebního příplatku, v nichž bylo nespravedlivě rozhodnuto. Dodal, že proti rozhodnutí ve věci dalšího kázeňského trestu podle žalobu vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 Ad 8/2016 a proti ministerskému úředníkovi Mgr. R. podal žalobu na ochranu osobnosti proti pomluvě.

9. Podle žalobce celní správa od 23. 2. 2015 sérií úmyslných a zlovolných trestněprávních jednání vůči němu zapříčinila, že mu nezbylo než se proti tomuto zavrženíhodnému jednání bránit všemi zákonnými prostředky. Poznamenal, že se zatím marně domáhá toho, aby bylo od takových jednání upuštěno, aby byly odstraněny následky a aby mu bylo poskytnuto přiměřené zadostiučinění za několik let způsobované značné újmy a příkoří. S ohledem na obsah předmětných písemností žalobce konstatoval, že nebyl dán důvod k vydání napadeného rozhodnutí ani předchozího rozhodnutí ředitele celního úřadu, neboť o zmíněných příslušnících žalobce nesdělil nebo vůči nim neučinil nic, z čeho jej žalovaný obvinil. Dodal, že zastavením řízení o kázeňském přestupku bylo potvrzeno, že dané řízení bylo zahájeno z podnětu, který je křivým obviněním.
10. Žalobce byl přesvědčen, že u zmíněných příslušníků prokázal, že jej při kontrole výkonu jeho služby křivě obvinili, což vedlo k bezdůvodnému zahájení řízení o kázeňském přestupku, nezjišťovali stav věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu této kontroly, nešetřili jeho práva a oprávněné zájmy, neumožnili mu účastnit se kontrolních úkonů, jednali ve spolčení a ve zlém úmyslu, jednali ve funkcích, v nichž měli v zájmu České republiky dodržovat zákonnost a nezneužívat práv a povinností vyplývajících ze služebního poměru k žalobcově újmě nebo k ponižování jeho lidské důstojnosti, a svým jednáním naplnili všechny znaky trestného činu pomluvy, zneužití pravomoci a někteří i spolčení a nadřizování, přičemž vzhledem k jejich funkcím šlo o jednání společensky velmi nebezpečné. S ohledem na obsah předmětných písemností žalobce konstatoval, že nebyl dán důvod k vydání napadeného rozhodnutí ani předchozího rozhodnutí ředitele celního úřadu, neboť o zmíněných příslušnících žalobce nesdělil nic z toho, co mu služební funkcionáři ve svých rozhodnutích křivě přisoudili. Nebyl dán ani důvod k zahájení řízení o kázeňských přestupcích se žalobcem, což služební funkcionáři věděli.
11. Žalovaný podle žalobce neuvedl žádné důkazy k prokázání svých tvrzení, že žalobce uskutečnil jednání, která mu žalovaný ve zlém úmyslu přisoudil, a v důkazní nouzi označil za důkazy ničím nepodložené obecné fráze a nepravdivě sdělené údaje o žalobci. Tyto údaje mají difamační povahu, o které žalovaný věděl, a jsou způsobilé ohrozit žalobcovu vážnost u spoluobčanů, poškodit jej ve služebním poměru, narušit jeho rodinné vztahy nebo mu způsobit jinou vážnou újmu. Žalobce zdůraznil, že na ochranu osobnosti proti neoprávněnému zásahu do svých práv nejen v souvislosti s podáním žaloby vynaložil značné finanční prostředky, úsilí a množství soukromého času. Požadoval proto náhradu nákladů řízení ve výši 65 000 Kč s tím, že tyto náklady zahrnují soudní poplatek a rovněž výdaje a soukromý čas vynaložené na studium, konzultace, přípravu, zpracování a podání žaloby, dopravu za právníky do Brna, s nimiž po dva víkendy vedl konzultace, náklady na jejich pohoštění, používání soukromého počítače a za přístup na internet.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný ve svém vyjádření upozornil na nesprávné označení žalovaného a vznesl otázku projednatelnosti žaloby. Dále žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a konstatoval, že časová prodleva s vydáním tohoto rozhodnutí byla způsobena značným rozsahem žalobcových podání a jejich příloh. Připomněl rovněž celý průběh odvolacího řízení včetně problémů s doručováním žalobci a snahy o zachování žalobcových práv. Žalovaný měl za to, že podstatnou část překročení devadesátidenní pořádkové lhůty způsobil žalobce, k překročení lhůty nedošlo v důsledku nečinnosti, nýbrž kvůli složitosti věci, nedostatečné součinnosti žalobce při doručování a umožnění nadstandardního uplatňování žalobcových procesních práv. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 83/2014.
13. K namítanému nedostatku výroku napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na rozdíly mezi obecnou úpravou odvolacího řízení v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a speciální úpravou v zákoně o služebním poměru s tím, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Ads 133/2012 je užití úpravy odvolacího řízení podle správního řádu ve věcech služebního poměru vyloučeno. Podle žalovaného je odvolací řízení upravené v zákoně o služebním poměru založeno na apelačním principu, není možné rozhodnutí vydané v prvním stupni zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení, lze toliko zrušit rozhodnutí a zastavit řízení, pokud prvostupňové rozhodnutí trpělo vadami neodstranitelného charakteru, což se v daném případě nestalo. Žalovaný podotkl, že skutková zjištění ředitele celního úřadu prokazovala, že žalobce svými nepřipustnými výroky v subjektivních hodnotících částech předmětných podání porušil základní povinnosti příslušníka dodržovat služební kázeň a pravidla služební zdvořilosti. Podle žalovaného nebylo rozhodnutí ředitele celního úřadu nesrozumitelné, a to ani samotnému žalobci, který s ním v odvolání obsáhle polemizoval. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobněji popsal žalobcovy skutky, vypustil část jeho jednání, která nebyla trestná, a navíc s touto změnou žalobce před vydáním rozhodnutí seznámil a umožnil mu se k ní vyjádřit. Žalovaný zdůraznil, že v žádném případě nebyl povinen potvrzovat zbytek měněného výroku nebo uvádět, kterou část výroku ponechal beze změny, neboť zákon o služebním poměru takový požadavek na výrok neobsahuje. Žalovaný dodal, že porovnáním výroků rozhodnutí obou služebních funkcionářů lze zjistit, že žalovaný nenahradil výroky rozhodnutí ředitele celního úřadu vlastním textem zcela, nýbrž jen částečně.
14. Žalovaný připomněl, že žalobce nebyl kázeňsky postižen za uplatnění svých práv v rámci obou předmětných písemností, nýbrž za subjektivní difamující „nadstavbu“ těchto písemností, které jsou podle žalovaného jedinými relevantními důkazy v projednávané věci. Naopak veškeré žalobcem předložené „důkazy“ označil žalovaný za nadbytečné, neboť předmětem řízení nebylo posouzení důvodnosti předmětných písemností, nýbrž posouzení žalobcova jednání, kterého se dopustil v rámci jinak dovoleného uplatnění svých práv. Podle žalovaného je samotný obsah žaloby typickou ukázkou toho, jak žalobce při uplatňování svých práv překračuje onu pomyslnou hranici, jež dělí dovolené předestírání skutkových tvrzení od nedovolených subjektivních difamujících hodnotících soudů, které jsou *prima facie* nepodložené a nedoložitelné. Žalobcův závěrečný požadavek na náhradu nákladů řízení označil žalovaný za absurdní, náklady za nepřiměřené a nepodložené. V této souvislosti pak citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 135/2015. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

15. Žalobce v replice ze dne 16. 8. 2017 uvedl, že žalovaný ani ve svém vyjádření neoznačil žádný důkaz odůvodňující uložení kázeňského trestu. Žalobce měl za to, že u všech žalovaných uváděných osob prokázal skutečnost, že jej žalovaný křivě obvinil ze spáchání kázeňského přestupku a nespravedlivě mu uložil trest za jednání, které žalobce neuskutečnil. Žalobce trval na tom, že u každé osoby uvedl důkazy, kdy, v jaké konkrétní situaci, ve vztahu k jakému jejich jednání, proč a jak se písemně vyjádřil. Konstatoval, že těmito důkazy prokázal pravdivost, asertivnost a oprávněnost svých písemných vyjádření ve vztahu k jednání těchto osob, kterými prokazatelně úmyslně neoprávněně zasáhly do jeho práva příslušníka celní správy na ochranu osobnosti, zpravidla s cílem způsobit žalobci značnou majetkovou i nemajetkovou újmu. K těmto důkazům se však žalovaný podle žalobce nevyjádřil.
16. V průvodním podání k replice žalobce poukázal na to, že mu žalovaný neumožňuje komunikovat datovou schránkou, a proto zasílá e-poštou písemnost opatřenou elektronickým podpisem příslušníka.

Posouzení věci soudem

17. Před věcným posouzením jednotlivých žalobních bodů považuje soud za nezbytné vyjasnit, kdo je v tomto řízení žalovaným. Podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) platí, že „[ž]alovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla.“ V usnesení ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publ. pod č. 534/2005 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil, že „[v] řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon. Je tedy věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce; zvláštní usnesení o tom soud nevydává (§ 53 odst. 2 s. ř. s. a contrario).“ Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu současně vyplývá, že „... v řízení o žalobě proti rozhodnutí služebních funkcionářů ve věcech služebního poměru ... je žalovaným správním orgánem služební funkcionář, který ve věci rozhodl v posledním stupni“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 As 34/2005-61, publ. pod č. 1014/2007 Sb. NSS, nebo ze dne 12. 9. 2018, č. j. 1 As 110/2018-37, publ. pod č. 3804/2018 Sb. NSS, oba dostupné na www.nssoud.cz). Zdejší soud proto v projednávané věci nepovažoval za žalovaného žalobcem uváděné Generální ředitelství cel, nýbrž přímo generálního ředitele Generálního ředitelství cel, neboť je služebním funkcionářem, který ve věci žalobcova služebního poměru v daném případě rozhodl v posledním stupni.
18. Nejprve se soud zabýval tou částí žaloby, ve které se žalobce domáhal toho, aby soud rozhodl, že žalobce má právo po nabytí právní moci rozsudku u žalovaného uplatnit nárok na náhradu nákladů, které mu vznikly v řízení o kázeňských přestupcích. Soud konstatuje, že k vydání rozhodnutí s takovýmto výrokem nemá pravomoc, jak vyplývá z § 4 s. ř. s. Jedná se o neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, a proto soud žalobu v této části podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.
19. O žalobě v její zbývající části soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce s tím výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

20. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během šedesátidenní lhůty od právní moci napadeného rozhodnutí ve smyslu § 196 odst. 1 zákona o služebním poměru. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
21. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba v její zbývající (věcně projednatelné) části není důvodná.
22. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů považuje soud za nezbytné připomenout, že předmětem soudního přezkumu v této věci je rozhodnutí žalovaného o konkrétním kázeňském přestupku žalobce. Soud je podle § 65 odst. 1 s. ř. s. povolán výhradně k tomu, aby posoudil, zda byl žalobce zkrácen na svých právech tímto rozhodnutím nebo v důsledku porušení jeho práv v řízení, jež k vydání napadeného rozhodnutí vedlo. Soudu proto v tomto soudním řízení nepřísluší zkoumat jiné postupy služebních funkcionářů a dalších osob, které se odehrály mimo řízení o kázeňském přestupku, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí. Z tohoto důvodu se soud nebude zabývat námitkami upozorňujícími na to, že celní správa údajně od 23. 2. 2015 sérií úmyslných a zlovolných trestněprávních jednání vůči žalobci zapříčinila, že mu nezbylo než se proti tomuto zavrhnutíhodnému jednání bránit všemi zákonnými prostředky, přičemž se zatím marně domáhá toho, aby bylo od takových jednání upuštěno, aby byly odstraněny následky a aby mu bylo poskytnuto přiměřené zadostiučinění za několik let způsobované značné újmy a příkoří. Ze stejného důvodu se soud v tomto řízení nebude zabývat žalobcovým obecným tvrzením, že jej žalovaný platově diskriminuje, a že ve věci žalobcova podání adresovaného Generální inspekci bezpečnostních sborů dosud nedošlo ke konečnému rozhodnutí.
23. Nejprve se soud zaměřil na námitku zpochybňující výrok napadeného rozhodnutí. Podle § 190 odst. 8 věty druhé zákona o služebním poměru platí, že *„[j]sou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změni nebo zruší a řízení zastaví; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.“* Citované ustanovení je podle názoru soudu speciální právní úpravou ve vztahu k obecné právní úpravě obsažené v § 90 správního řádu, což znamená, že § 90 odst. 1 a 5 správního řádu upravující způsoby rozhodnutí v odvolacím řízení se v daném případě nepoužijí. Žalovaný tedy mohl buď rozhodnutí ředitele celního úřadu změnit, nebo toto rozhodnutí zrušit a řízení zastavit, anebo odvolání zamítnout a rozhodnutí potvrdit. Citované ustanovení přitom – na rozdíl od § 90 odst. 5 věty druhé správního řádu – služebnímu funkcionáři neukládá povinnost v rozhodnutí o odvolání vyslovit, že se v případě změny části výroku rozhodnutí vydaného v prvním stupni současně toto rozhodnutí ve zbývající části potvrzuje. Tím se speciální právní úprava v zákoně o služebním poměru odlišuje od obecné právní úpravy obsažené v § 90 odst. 5 větě druhé správního řádu, která stanoví: *„Jestliže odvolací správní orgán změni nebo zruší napadené*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.“ Takovou povinnost služební funkcionář rozhodující o odvolání nemá. Soud proto nesdílí žalobcův názor, že žalovaný pochybil tím, že neuvedl, kterou část rozhodnutí ředitele celního úřadu nezměnil a potvrdil.

24. Z hlediska přezkoumatelnosti (srozumitelnosti) napadeného rozhodnutí považuje soud za podstatné to, že žalovaný přesně a naprosto jednoznačně označil části výroku rozhodnutí ředitele celního úřadu, které nahradil, a to část výroku označenou bodem 1. a část výroku označenou bodem 2. Z toho podle názoru soudu logicky vyplývá, že zbývající části výroku rozhodnutí ředitele celního úřadu zůstaly nezměněny, a to včetně odstavce ukládajícího kázeňský trest snížení základního tarifu o 10 % na dobu jednoho měsíce. Tím žalovaný *de facto* potvrdil výrok rozhodnutí ředitele celního úřadu o uložení kázeňského trestu. Není proto pravdou, že by žalovaný změnil celý výrok rozhodnutí ředitele celního úřadu, neboť změnil pouze dvě jeho části označené body 1. a 2., přičemž část výroku rozhodnutí ředitele celního úřadu obsahující kázeňský trest zůstala nedotčena. Nelze tudíž hovořit o tom, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v žalobcův prospěch nebo že by se v důsledku nevyslovení či nepotvrzení kázeňského trestu stalo neurčitým a zbytečným.
25. Soud dále porovnal původní znění částí výroku rozhodnutí ředitele celního úřadu označených body 1. a 2. s jejich novým zněním, které formuloval žalovaný ve výrocích I. a II. napadeného rozhodnutí, a shledal, že došlo k upřesnění skutků, jichž se žalobce dopustil. Žalovaný totiž do popisu skutku ve výroku rozhodnutí doplnil konkrétní osoby, které žalobce ve svých písemnostech obvinil z protiprávního jednání, a přidal též slovní obraty, jež k tomu žalobce použil, a naopak vynechal ty části žalobcova jednání, které nebyly protiprávní. Žalobce se proto mylí, pokud se domnívá, že nedošlo k žádné věcné změně v popisu skutků a že žalovaným formulovaný výrok je věcně neurčitý. Podle názoru soudu jsou výroky napadeného rozhodnutí ve spojení s nezměněnými částmi výroku rozhodnutí ředitele celního úřadu srozumitelné a určité a obsahují řádný popis skutků, jichž se žalobce dopustil. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí shledal přezkoumatelným a vydaným zcela v souladu s § 190 odst. 8 větou druhou zákona o služebním poměru.
26. Poté se soud zabýval námitkou upozorňující na nedodržení lhůty k vydání rozhodnutí o odvolání. Podle § 190 odst. 8 věty první zákona o služebním poměru platí, že *„[o]dvolací orgán je povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů ode dne jeho podání.“* Žalobci lze přisvědčit v tom, že žalovaný tuto lhůtu nedodržel, neboť o odvolání, které bylo podáno dne 28. 12. 2016, rozhodl až dne 2. 6. 2017, tj. po 156 dnech, čímž zákonem stanovenou lhůtu překročil o 66 dnů. Popsané porušení § 190 odst. 8 věty první zákona o služebním poměru však ještě samo o sobě nemá za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že *„... § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru sice stanoví maximální lhůtu pro odvolací řízení, přičemž městský soud správně shledal porušení tohoto ustanovení žalovaným, na druhou stranu zákon o služebním poměru nestanoví pro případ překročení této lhůty žádnou sankci pro správní orgán např. v podobě zániku určitého práva, nebo nutnosti vyhovět odvolání, jak dovozuje stěžovatel. Jedná se proto o lhůtu pořádkovou. Účinný prostředek ochrany stěžovatelových veřejných subjektivních práv by v takovém případě představovala žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s., nikoli žaloba proti výslednému rozhodnutí žalovaného“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, č. j. 6 Ads 31/2012-22, dostupný na www.nssoud.cz). K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud též v rozsudcích ze dne 25. 8. 2006, č. j. 2 Afs 96/2004-80, ze dne 4. 6. 2009, č. j. 3 Ads 34/2008-74, nebo ze dne 24. 7. 2015, č. j. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

8 As 83/2014-43, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Zdejší soud se s uvedenou argumentací Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje a dodává, že žalobce měl možnost se bránit proti průtahům v odvolacím řízení žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s., a proto soud v porušení § 190 odst. 8 věty první zákona o služebním poměru neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

27. Následně soud přistoupil k hodnocení námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav a důkazní situaci. Ze správního spisu k tomu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce dne 11. 10. 2016 odeslal ze svého služebního e-mailu „X“ na adresy „X“ a „X“ elektronickou zprávu nazvanou „*Oznámení bossingu, mobbingu i dalšího protiprávního jednání ze strany příslušníků i zaměstnanců Celní správy ČR*“, ve které uvedl, že mu dotyční zaměstnanci a příslušníci celní správy cílevědomým a dlouhodobým porušováním právních i služebních předpisů, často i ve spolčení, ubližovaly tím, že o něm sdělily nepravdivé údaje, které jsou způsobilé značnou měrou ohrozit jeho vážnost u spoluobčanů, poškodit jej ve služebním poměru, narušit jeho rodinné vztahy nebo mu způsobit jinou vážnou újmu, přičemž úmyslně zneužily výkonu svých práv a povinností příslušníka i zaměstnance celní správy vyplývajících ze služebního či zaměstnaneckého poměru k žalobcově újmě i k ponížení jeho lidské důstojnosti. Dodal, že jejich nadřízení pak toto protiprávní a nemravné jednání kryli. K této elektronické zprávě žalobce připojil řadu písemností, z nichž některé byly vyhotoveny osobami označenými ve výroku I. napadeného rozhodnutí a některé samotným žalobcem, který v nich upozorňoval na podle jeho názoru nevhodné až protiprávní jednání osob označených ve výroku I. napadeného rozhodnutí. Žalobce dále dne 25. 10. 2016 osobně na podatelně celního úřadu podal písemnost adresovanou řediteli celního úřadu a odborové organizaci celní správy, která obsahovala mimo jiné oznámení o úmyslném protiprávním jednání npor. Ing. J. Ch., jenž se podle žalobce bez důkazů a bez věcného důvodu snaží o něm nepravdivě sdělit údaje s cílem odejmout mu osobní příplatek, a oznámení důvodného podezření na spolčení se příslušníků bezpečnostního sboru k bossingu a diskriminaci osoby žalobce.
28. Podání uvedených dvou písemností (včetně příloh) není mezi účastníky řízení sporné, stejně tak není sporu o jejich obsahu, jak ostatně vyplývá i z textu žaloby, kde žalobce trvá na tom, že se osoby uvedené ve výroci I. a II. napadeného rozhodnutí dopustily pomluvy, křivého obvinění, jednaly v rozporu s právními a služebními předpisy i morálkou, vedly bezdůvodná kázeňská řízení, úmyslně jej poškodily a působily mu další újmu, čímž některé z těchto osob svým jednáním naplnily znaky trestného činu pomluvy, zneužití pravomoci, některé též spolčení a nadřizování. Mezi účastníky řízení je naopak sporná otázka, zda žalobce tímto jednáním porušil § 45 odst. 1 písm. a) a e) zákona o služebním poměru ve spojení s § 46 odst. 1 téhož zákona a čl. 6 písm. d) služebního předpisu č. 24/2014 *Pravidla vzhledu, chování, služební kázně a služební zdvořilosti*.
29. Za situace, kdy mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce skutečně dne 11. 10. 2016 a 25. 10. 2016 podal zmíněné písemnosti a co v nich a v jejich přílohách uvedl, soud konstatuje, že si služební funkcionáři opatřili dostatek důkazů k prokázání svých skutkových zjištění. Těmito důkazy jsou výše citované písemnosti ze dne 11. 10. 2016 a 25. 10. 2016 vyhotovené samotným žalobcem, včetně jejich příloh, dále přípis Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 13. 10. 2016, č. j. GI-P-1177-2/2016, jímž bylo žalobcovo podání ze dne 11. 10. 2016 postoupeno žalovanému, a záznam ze dne 29. 11. 2016, č. j. 145702-4/2016-620000-6, o ústním projednání kázeňských přestupků. Žalobce se tedy mylí, pokud se domnívá, že žalovaný neuvedl žádné důkazy k prokázání svých tvrzení, že žalobce uskutečnil jednání, která mu žalovaný přisoudil.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

30. Soud nepřisvědčil ani žalobcovu tvrzení, že se žalovaný nevyjádřil k důkazům prokazujícím pravdivost jeho tvrzení. Žádné takové důkazy totiž žalobce ve správním řízení nenavrhoval, v odvolání pod nadpisem důkaz uvedl pouze tento text: *Moje „Upozornění na skutečnost, že rozkaz-úkol ředitele Celního úřadu pro Ústecký kraj je ve zřejmém rozporu s právním předpisem, či jej obchází, a že všichni jemu podřízení vedoucí příslušníci, kteří jej splnili, tak činit nesměli.“ ze dne 7. 12. 2016.* Soud zdůrazňuje, že jakékoli písemné sdělení žalobce je pouze vyjádřením, nikoli důkazem, natožpak důkazem pravdivosti skutečností v něm uvedených. Za situace, kdy žalobce nepředložil žádné relevantní důkazy, soud považuje za vyvrácené jeho žalobní tvrzení, že žalovaný zamlčel veškeré důkazy svědčící o tom, že žalobce neuskutečnil jednání, z nichž jej žalovaný křivě obvinil.
31. Napadeným rozhodnutím byl žalobce pravomocně uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku spočívajícího v porušení § 45 odst. 1 písm. a) a e) zákona o služebním poměru ve spojení s § 46 odst. 1 téhož zákona a čl. 6 písm. d) služebního předpisu č. 24/2014 *Pravidla vzhledu, chování, služební kázně a služební zdvořilosti*.
32. Podle § 45 odst. 1 zákona o služebním poměru platí, že „[p]říslušník je povinen a) dodržovat služební kázeň, e) dodržovat pravidla služební zdvořilosti.“ Z § 46 odst. 1 téhož zákona přitom vyplývá, že „[s]lužební kázeň spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů.“ Podle čl. 6 písm. d) služebního předpisu č. 24/2014 platí, že „[c]elníci jsou při výkonu služby povinni dodržovat pravidla slušného chování při ústní i písemné komunikaci a při komunikaci pomocí elektronických sítí a dalších komunikačních prostředků.“
33. Po vyhodnocení obsahu žalobcových písemností ze dne 11. 10. 2016 a ze dne 25. 10. 2016, obojí včetně příloh, soud přisvědčil žalovanému, že žalobce jejich podáním porušil svou povinnost dodržovat pravidla služební zdvořilosti a zároveň porušil čl. 6 písm. d) služebního předpisu č. 24/2014, čímž porušil svou povinnost dodržovat služební kázeň, která zahrnuje mimo jiné řádné plnění služebních povinností vyplývajících ze služebních předpisů.
34. Soud uvádí, že povinnost příslušníka bezpečnostního sboru podle zákona o služebním poměru a podle služebního předpisu č. 24/2014 dodržovat při svém jednání pravidla zdvořilosti (slušného chování) je jasně deklarovanou povinností, které se nelze zprostit. Žalobce coby příslušník celní správy je povinen za všech okolností zachovávat pravidla zdvořilosti a dbát cti, vážnosti a důstojnosti osob i své vlastní. Tato pravidla žalobce evidentně porušil, neboť bez relevantních důkazů, pouze na základě svého subjektivního přesvědčení obvinil řadu osob z nemorálního, protiprávního a trestného jednání, přičemž tato obvinění přednesl jak uvnitř celní správy, tak i navenek, když je adresoval Generální inspekci bezpečnostních sborů. Navíc při komunikaci s Generální inspekcí bezpečnostních sborů využil svou služební e-mailovou adresu, byť se nejednalo o výkon služby, čímž svým tvrzením obviňujícím jiné osoby dodal na vážnosti. K tomu soud na okraj poznamenává, že žalobce zjevně neumí rozlišit své soukromé záležitosti od služebních, když v replice k žalobě vytkl žalovanému, že mu neumožňuje komunikovat se soudem datovou schránkou, a proto písemnosti poslal ze své služební e-mailové adresy. Soud žalobce upozorňuje na to, že datová schránka celního úřadu i žalobcova služební e-mailová adresa slouží výhradně ke služebním účelům, nikoli k vyřizování jeho soukromých záležitostí, mezi které patří jak podnět Generální inspekci bezpečnostních sborů týkající se žalobcova služebního poměru, tedy nikoli výkonu služby celníka, tak komunikace se soudem v žalobcově soukromém sporu ve věci služebního poměru.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

35. Žalobcovo přesvědčení, že měl pro svá tvrzení vůči osobám uvedeným ve výrocích I. a II. napadeného rozhodnutí důkazy, soud nesdílí. Žalobce totiž zaměňuje svá subjektivní přesvědčení a svá vlastní písemná vyjádření za důkazy. Takové listiny však mohou prokázat pouze to, že žalobce určitá tvrzení uplatnil, ovšem nic nevypovídají o jejich pravdivosti.
36. Soud nepřehlédl, že žalobcova obvinění vůči příslušníkům a zaměstnancům celní správy a Ministerstva financí do značné míry souvisejí s kázeňskými řízeními vedenými proti žalobci a s dalšími řízeními ve věcech jeho služebního poměru. Upozorňuje-li žalobce na to, že proti nespravedlivým rozhodnutím ve věcech kázeňských trestů, které mu byly uloženy, podal žaloby vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 Ad 2/2016 a 15 Ad 8/2016, soud konstatuje, že nejen tyto dvě žalobcovy žaloby byly zamítnuty. Následně uváděné skutečnosti jsou soudu známy z jeho úřední činnosti a stejně tak jsou známy oběma účastníkům tohoto soudního řízení, neboť byli účastníky všech dále zmiňovaných soudních řízení.
37. Rozsudkem ze dne 3. 3. 2020, č. j. 15 Ad 2/2016-66, zdejší soud zamítl žalobcovu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2016, č. j. 55993-10/2015-900000-302, ve věci kázeňského přestupku spočívajícího v porušení služební povinnosti tím, že využil služebního postupu k řešení neslužebných záležitostí, za což byl žalobci uložen kázeňský trest – písemné napomenutí. Soud tak dospěl ke stejnému závěru jako ministr financí, který v přezkumném řízení potvrdil správnost zmíněného rozhodnutí žalovaného. Tím je podle názoru soudu vyvrácena žalobcova argumentace, že ministr financí a jeho poradní komise rozhodli na základě nepravdivých údajů o žalobci, tudíž obvinění těchto osob ze strany žalobce zůstává nepodloženým a zároveň nezdvořilým.
38. Zdejší soud dále rozsudkem ze dne 3. 3. 2020, č. j. 15 Ad 8/2016-64, zamítl žalobcovu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2016, č. j. 33017-5/2016-900000-302, ve věci kázeňského přestupku spočívajícího v porušení služební zdvořilosti při komunikaci s účastníkem celního řízení, za což byl žalobci uložen kázeňský trest – písemné napomenutí. Ani v souvislosti s tímto kázeňským přestupkem nelze hovořit o tom, že by žalobce někdo pomluvil či nepravdivě obvinil, neboť žalobce skutečně předmětný kázeňský přestupek spáchal a byl za něj oprávněně potrestán. Skutečnost, že žalobce v souvislosti s tímto kázeňským přestupkem podal proti ministerskému úředníkovi Mgr. R. žalobu na ochranu osobnosti proti pomluvě, je tak podle názoru soudu zcela irelevantní.
39. Rozsudkem ze dne 27. 4. 2020, č. j. 15 Ad 7/2017-35, zdejší soud zamítl žalobcovu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2017, č. j. 29808-4/2017-900000-302, ve věci kázeňského přestupku spočívajícího v porušení pravidel silničního provozu, za který byl žalobci uložen kázeňský trest – pokuta 1 500 Kč. Rozsudkem ze dne 20. 4. 2020, č. j. 15 Ad 8/2017-26, zdejší soud zamítl žalobcovu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2017, č. j. 32555-4/2017-900000-302, ve věci kázeňského přestupku spočívajícího v nepodrobení se ověření odborných znalostí, za který byl žalobci uložen kázeňský trest – snížení základního tarifu o 15 % na dobu jednoho měsíce.
40. Zdejší soud poté rozsudkem ze dne 5. 5. 2020, č. j. 15 Ad 9/2017-56, zamítl žalobcovu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2017, č. j. 45137-4/2017-900000-302, ve věci odnětí osobního příplatku žalobci od 1. 7. 2017. Ani postup hodnotitele při průběžném každoročním hodnocení žalobce za rok 2016 a výsledné hodnocení, které vyústilo v odnětí osobního příplatku, tak podle názoru soudu nebyly úmyslně nespravedlivé či nepravdivé, ani nešlo o pomluvu ve zlém úmyslu, jak žalobce tvrdil nejen Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ve svých podáních ze dne 11. 10. 2016 a 25. 10. 2016 (resp. v jejich přílohách), nýbrž také v žalobě v právě projednávané věci.

41. Lze tedy shrnout, že žalobcova argumentace zpochybňující postupy a závěry služebních funkcionářů a dalších příslušníků celní správy nebyla v žádném z uvedených soudních řízení úspěšná, uložené kázeňské tresty nebyly vyhodnoceny jako nespravedlivé a obvinění vznesená vůči žalobci nebyla shledána křivými, nepravdivými, nepodloženými či neadekvátními a v hodnocení žalobce, které vedlo k odnětí osobního příplatku, nebylo zjištěno žádné relevantní pochybení příslušníků celní správy, kteří je prováděli. Tím bylo podle názoru soudu zcela vyvráceno žalobcovo tvrzení, že disponuje důkazy, jimiž prokázal pravdivost a oprávněnost svých písemných vyjádření ve vztahu k osobám uvedeným ve výrocích I. a II. napadeného rozhodnutí.
42. Poukazuje-li žalobce na to, že ředitel celního úřadu rozhodnutím ze dne 24. 3. 2015, č. j. 31701-10/2015-620000-6, zastavil kázeňské řízení vedené proti žalobci, soud podotýká, že samotný fakt, že došlo k zastavení řízení, ještě neprokazuje, že předmětné řízení bylo zahájeno bezdůvodně, nebo dokonce na základě pomluvy či křivého obvinění.
43. Soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobcova nepodložená obvinění týkající se osob uvedených ve výrocích I. a II. napadeného rozhodnutí jsou jednoznačným porušením služební zdvořilosti a pravidel slušného chování, neboť obviňování osob z úmyslného protiprávního jednání vedeného s cílem žalobce poškodit, ponížit a diskriminovat, aniž by k tomu existovaly relevantní důkazy, je mimo jakoukoli pochybnost nezdvořilé, resp. neslušné.
44. Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání předmětného kázeňského přestupku zcela oprávněně a za jednání, jehož se dopustil, nebyl tedy potrestán v rozporu s objektivním stavem věci a důkazy. Žalobcovo žalobní tvrzení, že u zmíněných příslušníků prokázal, že jej při kontrole výkonu jeho službě křivě obvinili, což vedlo k bezdůvodnému zahájení řízení o kázeňském přestupku, nezjišťovali stav věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu této kontroly, nešetřili jeho práva a oprávněné zájmy, neumožnili mu účastnit se kontrolních úkonů, jednali ve spolčení a ve zlém úmyslu, jednali ve funkcích, v nichž měli v zájmu České republiky dodržovat zákonnost a nezneužívat práv a povinností vyplývajících ze služebního poměru k žalobcově újmě nebo k ponižování jeho lidské důstojnosti, a svým jednáním naplnili všechny znaky trestného činu pomluvy, zneužití pravomoci a někteří i spolčení a nadřizování, přičemž vzhledem k jejich funkcím šlo o jednání společensky velmi nebezpečné, podle názoru soudu naopak svědčí o tom, že se žalobce předmětného kázeňského přestupku dopustil, když na svých nepodložených obviněních vůči zmíněným osobám nadále trvá.
45. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Soud nezjistil ani tvrzené nadřizování ze strany žalovaného, ani porušení povinnosti nestranného přístupu a zákazu diskriminace vůči žalobci. Soud tedy vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. Soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl žalobcem navržené dokazování, neboť všechny relevantní skutečnosti byly řádně zdokumentovány ve správním spisu, a v projednávané věci šlo navíc spíše o právní posouzení skutkového stavu, který v podstatných ohledech nebyl mezi účastníky řízení sporný.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

47. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první a odst. 3 s. ř. s. Část žaloby byla odmítnuta a ve zbytku žalobce neměl úspěch ve věci a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. ledna 2021

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.